

stemningen opnaaede en stor Majoritet. Spørgsmaalet stiller sig altsaa saaledes: Hvorledes bør det ærede Finantsudvalg eller dets Fleertal forholde sig ligeoverfor denne Afstemning. Jeg skal nu først indrømme, at Finantsudvalget efter min Mening i Reglen bør have den største Frihed til at stille sine Forslag enten for eller mod en Sag, og at ligeledes ethvert af dets Medlemmer maa have den største Frihed i de Forslag, de agte at stille, men paa den anden Side er ogsaa Finantsudvalget fremgaaet af Thinget paa samme Maade som alle andre Udvalg, nemlig efter Thingets Majoritet. Naar man altsaa principmæssig maa forudsætte, at Finantsudvalget paa en vis Maade er valgt til at være Thingets Besuldmægtigede, saa er Spørgsmaalet altsaa, hvorvidt det er forpligtet til at følge det Votum, som er afgivet. Dette troer jeg imidlertid ikke, at Finantsudvalget ubetinget er bunden til. Det forekommer mig at maatte herre, ikke saameget paa den Majoritet eller Minoritet, der findes derfor i selve Finantsudvalget, som paa hver Enkelt persons Overbeviisning, idet jeg gjerne indrømmer ethvert enkelt Medlem af Udvalget Ret til at kunne modsætte sig hvilket som helst Forslag; men det forekommer mig tvivlsomt, hvorvidt Finantsudvalget som saadan ligefrem kan gaae imod den Mening, der engang er gjort gjældende fra Thingets Side. Hermed skal jeg, som sagt, ikke benægte, at der maa tilkomme de enkelte Medlemmer af Finantsudvalget den samme Ret, som ethvert af Thingets andre Medlemmer har til at stille modsatte Forslag til, hvad der engang er vedtaget, men derimod troer jeg, at Finantsudvalgets moralske eller rettere politiske Forpligtelse — thi om nogen juridisk Forpligtelse er der ikke Tale — maa hyde det ikke at gaae i mod en Bevilling, som Thinget har givet sin Stemme. Modstanden mod en saadan Bevilling maa rettest komme fra ganske andre Steder: den maa komme enten fra Landstinget eller fra Regjeringen. Hvad Landstinget angaaer, holder jeg mig personlig overbeviist om, at det Forslag, der er stillet, vil hos Landstingets Medlemmer, maaskee paa et Par Udsagnelser nær, møde den samme Velvilje, som det har mødt her i Thinget, og hvad Regje-

ringen angaaer, da har den høitærede Indenrigsminister med saa stor Velvilje udtalt sig for dette Forslag, at der er al Grund til at antage, at han selv til næste Aar vil tage Initiativet til et lignende Forslag, og jeg skal da for mit Vedkommende med den største Fornøjelse støtte ham i at gennemføre en Forholdsregel, som jeg er vis paa vil finde almindelig Anerkjendelse. Men derfor gjøres det foreliggende Lovforslag ikke overslødigt, thi netop igjennem denne Bevilling vil den ærede Minister komme til den Overbeviisning, at der er megen Trang i den Henseende rundtomkring i de forskjellige Rigsstæder. Jeg skal derfor tilraade det ærede Thing, idetmindste at fastholde den Stemmegivning, som faldt ved anden Behandling.

Men medens jeg saaledes har tilladt mig at bemærke, at jeg paa ingen Maade kan tiltræde den ærede Ordførers Opfattelse af Spørgsmalets politiske Side, naar han yttrede, at de der havde deltaget i at stille dette Forslag, havde handlet unconstitutionelt, og jeg i Modsetning dertil kun skal tillade mig at udtale, at jeg finder Udvalgets Opfattelse mindre korrekt, skal jeg derimod tillade mig at formene, at dette Udtryk „inconstitutionelt“ med større Berettigelse kan anvendes med Hensyn til det af Udvalget fremsatte Endringsforslag angaaende Stukker i Væsenet. Det er ikke min Hensigt atter at fremkalde den stærke Debat, som igaar førtes om denne Sag; jeg kan i det Hele slutte mig til de Anskuelser, som den høitærede Indenrigsminister og navnlig den ærede Rigsdagsmand for Viborg Amts 5te Valgfreds (Klein) have gjort gjældende, men jeg troer ikke, at der, som der blev sagt her i dette Thing, laa Noget bagved Endringsforslaget under Nr. 6, og medens jeg ikke kan tiltræde, at dette Forslag var, som den høitærede Minister udtalte i stærke Udtryk, et Tvangsmiddel, saa troer jeg dog, at hele Fremgangsmaaden med at stille dette Endringsforslag er mindre constitutionel; dette er idetmindste min Anskuelse af Sagen. Jeg skal, som sagt, her ikke gaae videre ind paa en Debat om denne Sag, men jeg skal kun henstille til det høitærede Thing, hvorvidt det maatte være rigtigt paa den Maade at stemme imod sine tidligere udtalte Anskuelser, og hvorvidt det maatte være rigtigt ved Ved-